

Cash

JESSICA PETERSON

Cash

MOLLIE ERFT HAAR VADERS
RANCH. COWBOY CASH KAN NIET
WACHTEN TOT ZE VERTREKT.

Vertaald door Marijke Aarnoutse

ISBN 978-90-492-0955-1

ISBN 978-94-023-2840-0 (e-book)

ISBN 978-90-492-1049-6 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Cash*

Omslagontwerp: © Najla Qamber of Najla Qamber Designs,
bewerkt door Pinta Grafische Producties

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Marijke Aarnoutse

© 2024 Peterson Paperbacks, LLC

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor de cowgirl in ons allen.

Rijd hard. Rijd vaak.

Rijd vrijuit.

Mollie

JE KUNT M'N KONT KUSSEN, COWBOY

SEPTEMBER

Ik rijd al een tijdje door cowboyland, maar toch trap ik hard op de rem als ik een echte cowboy zijn echte paard bij een echte saloon vast zie maken.

Ben ik terug in de tijd gereisd?

Of is dit een luchtspiegeling? Mijn dashboard geeft aan dat het buiten ruim tweeënveertig graden is.

De stofwolk die me sinds Belton achtervolgt, stuift op achter mijn SUV en beneemt me even het zicht op een gebouw dat The Rattler heet.

Het Texaanse stof dwarrelt neer. Ja, het is overduidelijk een paard.

Het is overduidelijk een man in een strakke spijkerbroek en met cowboyhoed die met zo'n gemak uit het zadel glijdt dat mijn adem stekt.

Mijn moeders woorden echoën door mijn hoofd: 'Hartsville is een gat met paard en wagen.' Ik had geen idee dat ze dat letterlijk bedoelde.

Een vage herkenning trekt door me heen als ik naar de voorgevel van het pand achter de cowboy en zijn paard kijk. Het is een bakstenen gebouw van twee verdiepingen waarvan de ramen met de ongelijke ruiten glinsteren in het wazige middaglicht. Op een vervaagd groen-zwart gestreept zonnescherm staat de afbeelding van een witte ratelslang die zijn gespleten tong door zijn hoektanden steekt.

Ik was zes jaar toen ik voor het laatst in dit stadje was, midden in de *middle of nowhere*. Waarom zou ik me in vredesnaam een bar herinneren?

‘Mollie? Ben je er nog?’

Mijn maag trekt samen. De stem van Wheeler door de telefoon brengt me met een ruk terug in de Range Rover. Zonder te kijken, trap ik het gaspedaal diep in en zend ik stilltjes een dankgebedje naar boven omdat Main Street verder leeg is. Godzijdank kan ik niemand aanrijden.

Nou ja, op de cowboy en zijn paard na dan, maar die zie ik nu snel in de achteruitkijkspiegel verdwijnen. Ik ben nog geen driehonderd kilometer ten zuidwesten van Dallas, maar het lijkt net alsof ik me op een andere planeet bevind, zo anders voelt het hier.

Ik reik naar de ventilatie naast het stuur en richt de airco op mijn gezicht. ‘Sorry, ik ben er nog. Ik ben net Hartsville binnengereden en... ik had net een soort *Outlander*-ervaring? Maar dan in het Wilde Westen, met een saloon en een cowboy.’

De schorre lach van mijn beste vriendin en zakenpartner klinkt uit de speakers. ‘Breng cowboy Jamie maar mee naar Dallas. Zeg hem maar dat het stadsleven beter is.’

‘Je meent het.’ Mijn GPS geeft aan dat ik mijn bestemming nader en ik tuur door de voorruit. ‘Mam maakte geen grapje toen ze zei dat hier niet veel te beleven viel.’

‘Eis je geld op en kom als de bliksem terug. Bel me als alles is geregeld, oké? Ik denk aan je.’

Ik glimlach, ook al speelt mijn maag weer op. ‘Dank je, schat. Ik kan niet wachten op de pop-up.’

‘Ik ook niet. Ik ben zo benieuwd hoe het zal gaan.’

We mogen deze week bij een van de bekendere boetieks in Dallas een pop-up voor ons cowboylaarzenbedrijf houden. De klanten van de boetiek zijn modebewust en welgesteld, dus hopelijk kunnen we een behoorlijke omzet draaien. God weet dat we de inkomsten goed kunnen gebruiken.

Ik hang op en rem af voor het laatste gebouw aan de linkerkant

voordat Main Street verandert in een verlaten stuk weg. Het krijt-kleurige landschap, hier en daar bezaaid met bomen, cactussen en struikgewas, trilt in de middaghitte.

Op een koperen bordje naast de voordeur van het gebouw staat:
GOODY GERSHWIN, ADVOCaat, SINDS 1993.

‘U bent gearriveerd op uw bestemming,’ meldt mijn GPS.

Ik rijd een schuin parkeervlak in en stop naast een enorme appel-rode pick-up die ook uit 1993 lijkt te komen. De ramen zijn opengedraaid, zodat de vervaagde grijze stoffen voorbank zichtbaar is. Op de passagierszijde van de bank ligt een boxset met de grootste hits van Brooks & Dunn.

Het is een boxset met... cassettebandjes.

Misschien ben ik echt terug in de tijd gegaan.

De hitte slaat als een klap in mijn gezicht zodra ik uit de auto stap. Ze straalt van het asfalt en verschroeit mijn blote benen.

Tegelijkertijd brandt de zon op mijn hoofd en schouders. Ik word gewoon geroosterd.

Ik hang mijn tas over mijn schouder en vraag me af waarom iemand hier in vredesnaam zou willen wonen. Wat zag mijn vader in deze plek?

Ik kan niet geloven dat ik hier echt sta. Ik kan niet geloven dat hij er echt niet meer is.

Maar bovenal kan ik niet geloven dat ik nooit meer de kans krijg om het goed tussen ons te maken.

Verdriet, vermengd met een flinke dosis woede, drukt als beton op mijn borst.

Er rinkelt een belletje boven de deur als ik het gebouw binnenstap. Het is heerlijk koel in het kantoor. De vertrouwde geur van versgezette koffie maakt me iets minder van slag.

Een jonge man met een ronde bril glimlacht naar me vanachter een bureau. ‘Jij bent vast Mollie Luck. Welkom! Ik ben Zach, Goody’s juridisch assistent.’ Hij loopt om het bureau heen en steekt zijn hand

uit. 'Kan ik iets voor je inschenken? Water? Koffie? Ik hoop dat je een goede reis hebt gehad.'

Ik schud zijn hand. 'Drie uur, het ging wel. Aangenaam, Zach, en ik hoef niets, dank je wel.'

Hij kijkt naar mijn metallic roze laarzen. 'Wauw, die zijn fantastisch!'

'Dank je. Ze komen uit de nieuwste collectie van mijn laarzenbedrijf.'

'Heb je een laarzenbedrijf?' Een vrouw met kort, donker haar en gekleed in een lichtgekleurd linnen pak verschijnt uit een deuropening links van mij. Ze blijkt zonder enige gêne een bolo-stropdas (zwart, zilveren gesp) te dragen. 'Wat geweldig!'

'Ze worden hier in Texas gemaakt.'

De vrouw glimlacht naar me en haar ogen twinkelen. 'Nog beter. Ik ben Goody Gershwins. Fijn om eindelijk kennis met je te maken, Mollie. Je vader sprak vaak over je. Hij was zo trots op je.'

Mijn ogen branden en mijn hart knijpt samen. Was papa trots op me? Dat heeft hij nooit laten merken. Hij heeft het zeker nooit gezegd. Maar de gedachte dat hij in ieder geval een beetje trots was op wie ik ben geworden, doet me goed.

Ik plak een glimlach op mijn gezicht. 'Ook fijn u te ontmoeten.'

'Nog gecondoleerd overigens. Garretts overlijden was een klap voor de gemeenschap hier, maar hoe moeilijk moet het wel niet voor jullie zijn geweest.'

Een scherpe pijn schiet door me heen en veroorzaakt een brok in mijn keel. 'De gemeenschap' stond waarschijnlijk veel dichter bij papa dan ik. Maar goed, behalve mijn moeder, haar ouders, Wheeler en ik was er drie maanden geleden niemand op zijn begrafenis in Dallas, dus wie weet?

'Dank je wel.'

'Nou, we zijn blij dat je er bent.' Goody laat mijn hand los. 'Vandaag zou vrij eenvoudig moeten zijn. Als executeur van je vaders testament zal ik zijn nalatenschap en de verdeling van zijn bezittingen met je doornemen, samen met zijn wensen voor...'

Goody kijkt op bij het geluid van het belletje achter me. De rimpels rondom haar ogen worden dieper. 'Hoi, Cash! Altijd leuk om je te zien.'

Cash. Waarom komt die naam me bekend voor?

'Mevrouw. Goedemiddag.'

Iets in die diepe stem (misschien het schorre geluid of het accent dat zo dik is als stroop) maakt dat ik over mijn schouder kijk.

Mijn hart slaat een slag over bij het zien van de zeer knappe man die net is binnengestapt. Hij lijkt eind twintig, misschien begin dertig. Lang (ik schat zo'n één meter negentig) met het postuur van een quarterback: brede schouders, dikke armen en lange benen met dijen die tegen de stof van zijn strakke spijkerbroek spannen. Een Wrangler, gok ik.

Hij houdt een cowboyhoed tegen zijn borst, alsof hij die net van zijn warrige, licht krullende bruine haar heeft gehaald. Over de rug van zijn hand lopen kriskras aders. Hij heeft een onverzorgde baard die langs zijn bovenlip wat langer is (normaal gesproken vind ik snorren niet aantrekkelijk, maar op de een of andere manier staat het deze man erg goed) en draagt een wit-blauw gestreept overhemd dat goed past bij zijn kobaltblauwe ogen.

Ogen die zo blauw zijn dat ze lijken te gloeien in zijn diepgebruinde gezicht.

Die ogen staren recht in de mijne. Mijn hart bonkt in mijn oren. Eén keer. Twee.

Door het intense en bijna brutale langdurige oogcontact, voel ik mijn maag kantelen. Zijn blik flakkert. Waarom krijg ik de indruk dat hij geïrriteerd is? Boos zelfs?

Ineens herinner ik me iets: een stel slungelige jongens met blauwe ogen in de laadbak van een pick-up. Een van hen sloeg een ander op het hoofd, steeds opnieuw en opnieuw totdat een stem vanuit de cabine riep dat ze moesten ophouden.

De Rivers-jongens.

Ondanks dat in hun familie het risico op lichamelijk letsel duidelijk groot was, had ik toch enorm last van jaloezie. Als enig kind wilde ik niets liever dan een huis vol broers en zussen, en daar reden de Rivers met hun hele wagen vol. Ik herinner me nog heel goed dat ik mevrouw Rivers op de passagiersstoel zag zitten, met haar hand op haar zwanegere buik.

De ranch naast die van mijn vader is van de Rivers. Ik herinner me dat ik de jongens eens bij de ijzerwarenwinkel hier in de stad heb gezien en ook bij de rodeo in Lubbock. Ik zag ze niet vaak (hun moeder gaf hun thuisonderwijs op hun ranch, dus ik kwam ze niet veel tegen), maar vaak genoeg om te weten wie ze waren.

Omdat ik Cash' blik geen seconde langer kan verdragen, kijk ik naar zijn laarzen. Ze hebben vierkante neuzen en zijn donkerbruin. De groeven in het leer zijn het bewijs van veelvuldig gebruik, maar de laarzen worden duidelijk goed verzorgd, de kleur glanst door een recente laag poets.

De vlag van herkenning die ik eerder had, keert terug.

Dankzij mijn werk weet ik meer van cowboylaarzen dan wie dan ook. Dit is een stel Lucchese: vakkundig gemaakt, duur en klassiek. Deze cowboylaarzen worden van generatie op generatie doorgegeven.

Papa droeg Lucchese. Ik weet niet waarom ik dit nog weet, maar ik ben er honderd procent zeker van.

'Mollie, mag ik je Cash Rivers voorstellen.' Goody steekt haar arm uit. 'Hij is de voorman op je vaders ranch sinds, jeetje, sinds...'

'Twaalf jaar.' Uit Cash' korte antwoord leid ik af dat hij echt geïrriteerd is. Door mij? Maar waarom?

En werkt hij nu op onze ranch? Wat is er met die van zijn familie gebeurd? Ik begrijp er niets meer van.

Het verklaart wel waarom hij bij de lezing van papa's testament aanwezig is. Als voorman zal hij me misschien een beschrijving van het terrein geven?

Maar het maakt niet uit. Zodra Lucky Ranch op mijn naam staat, zet ik het te koop. Ik heb absoluut geen interesse in het runnen van een veehouderij in Hill Country. Ik ben altijd meer een binnenmens geweest en bovendien speelt mijn hele leven zich in Dallas af; daar wonen mijn familie en vrienden. Bellamy Brooks, het cowboylaarzenbedrijf dat ik samen met Wheeler heb opgericht, is daar ook gevestigd. De zaken beginnen eindelijk te lopen en dankzij de erfenis die ik ga krijgen, kunnen we die zeker naar een nog hoger niveau tillen.

‘Cash. Wauw. Ik herinner me je nog.’ Ik steek mijn hand uit.

Hij kijkt ernaar, zijn mond strak in een rechte lijn. Er valt een ongemakkelijke stilte, voordat hij zonder iets te zeggen mijn hand met de zijne warm omvat. Mijn hart slaat een slag over bij zijn stevige handdruk. Zijn zware, eeltige handpalm drukt tegen de mijne, onbewogen maar tegelijkertijd opwindend levendig.

Ik geef hem een stevige handdruk terug en kijk hem weer recht in de ogen.

‘Dat is lang geleden,’ zegt hij uiteindelijk.

Ik vang zijn geur op. Eenvoudige zeep, vermengd met iets sensueus. Aftershave? Wat het ook is, het ruikt fris en kruidig, en zo heerlijk dat mijn hart nog een slag mist.

‘Leuk je weer te zien,’ zeg ik.

Ik wacht op Cash’ antwoord. Wat is Cash eigenlijk voor een naam? Zijn echte naam? Een bijnaam?

Hij zwijgt.

‘Nou, nu we allemaal hier zijn,’ Goody pakt een map en een zakje met ritssluiting dat Zach haar aanreikt, ‘kunnen we beginnen. Volg me maar naar de vergaderruimte.’

Ze loopt een gang in. Ik kijk naar Cash, die zijn hoed een centimeter van zijn borst tilt. ‘Na jou.’

Ik vraag me af of hij een man van weinig woorden is of gewoon een eikel.

Ik wil zo graag terug naar Dallas dat mijn buikpijn opvlamt. Maar ik heb altijd buikpijn, dus dat is niets nieuws.

Ik volg Goody door de gang en hoor Cash' zware voetstappen achter me.

Eén uur. Hooguit twee. Dan heb ik het geld dat ik nodig heb om mijn dromen waar te maken.

Nou ja, één droom tenminste.

En misschien maakt het feit dat ik papa's geld gebruik om Bellamy Brooks te financieren me eindelijk minder boos over... nou ja, alles.

Goody neemt plaats aan het hoofd van de lange, glanzende vergader-tafel. Ik ga op de stoel rechts van haar zitten en zie hoe Cash zijn grote lichaam in de stoel links van haar laat zakken. Hij legt zijn hoed ondersteboven op tafel, zodat de kroon naar boven wijst. Waarom? Om de vorm van de hoed te beschermen of zo?

Dan reikt hij omhoog en haalt zijn ruwe vingers door zijn haar, waardoor zijn shirt strak over zijn gespierde borstkas trekt.

Ik kijk weg en hou mezelf bezig door mijn agenda uit mijn tas te halen. Ik heb geen idee waarom ik die nodig zou hebben, maar ik moet iets omhanden hebben. Plotseling ben ik doodnerveus.

Wat nergens op slaat. Mijn moeder heeft me verzekerd dat ik papa's enige levende kind en erfgename ben. Volgens hun echtscheidingsregeling krijg ik al zijn bezittingen, aangezien hij nooit is hertrouwd of andere kinderen heeft gekregen. Geld is het enige wat papa me in de loop der jaren heeft gegeven. Wanneer ik het nodig had, schreef hij een cheque uit.

Maar wanneer ik hém nodig had, was hij er nooit.

Ik geef die norse cowboy tegenover me de schuld dat ik zo zenuwachtig ben. Hij leunt lui achterover in zijn stoel, met zijn knieën uit elkaar en zijn onderarmen op de armleuningen alsof hij zich verveelt.

Ik voel woede opkomen. *Ik wil hier ook niet zijn, lullo.*

Mijn vader en ik waren niet hecht, maar toch zou ik willen dat hij

nog leefde, ook al sta ik op het punt een hoop geld en zijn ranch te erven. Ik wil zelfs heel graag dat hij er nog was, zodat ik... geen idee... nog één laatste poging kon wagen.

Hem misschien nog één keer kon bellen en zeggen: *Ik hou van je, het spijt me, kunnen we opnieuw beginnen?*

Ik ging er altijd vanuit dat we alle tijd van de wereld zouden hebben om onze relatie te herstellen. Ergens wilde ik dat hij wist hoe gekwetst ik was door zijn afwezigheid in mijn dagelijks leven nadat mijn ouders scheidden toen ik zes was, dus toen ik ouder werd, sloot ik hem volledig buiten. Ik dacht dat als ik eenmaal succesvol zou zijn (als ik eenmaal een echte volwassene was, iemand die geen wrok koesterde), we de plooiën zouden gladstrijken.

Nu krijg ik die kans nooit meer en dat doet zo verschrikkelijk veel pijn.

Goody legt een aantal papieren op tafel en schuift ze heen en weer tot ze in rijen van drie liggen.

‘Ik wil graag beginnen door te zeggen dat emoties hoog kunnen oplopen in dit soort situaties. Het is prima om even een pauze te nemen indien nodig, oké?’

Ik haal de dop van een paarse viltstift. ‘Oké.’

‘Ja, mevrouw.’ Cash gaat rechtop in zijn stoel zitten en laat zijn ellebogen op de tafel rusten.

‘Goed, laten we beginnen.’ Goody kijkt naar de papieren. ‘Voor het gemak verdelen we het vermogen van Garrett Randall Luck in twee categorieën: financieel en materieel. De Lucky Ranch omvat honderddrieduizend en zeshonderd hectare en vijftienduizend stuks vee, samen met tweeëntwintig gebouwen, verschillende zware machines en een oliebedrijf dat ongeveer duizend vaten per dag produceert. Op het moment van ondertekening van dit testament had de ranch vijftig mensen in dienst...’

Ik hoor denim op denim schuren. Als ik naar de overkant van de

tafel kijk, zie ik dat Cash met zijn knie zit te trillen. Ook hij is nerveus.

Waarom ís hij hier? Verwacht hij iets van papa?

‘... en dan hebben we nog de financiële pot, bestaande uit contant geld en een beleggingsportefeuille. Garrett heeft me gevraagd dit in een trust onder te brengen...’

Cash kijkt op en onze blikken kruisen elkaar. Eindelijk herken ik de blik in zijn ogen.

Haat. Hoezo? Waarom? Ik ben al twintig jaar niet meer in deze stad geweest. Wat heb ik hem ooit aangedaan?

‘...om te besluiten met,’ Goody haalt scherp adem en Cash kijkt haar aan, ‘te zeggen dat Garrett zijn testament voor het laatst in april van dit jaar heeft gewijzigd. In die wijziging bepaalde hij dat Lucky Ranch en alle activiteiten daarvan zouden worden nagelaten aan zijn enige nog levende familielid, Mary Elizabeth Luck oftewel Mollie.’

Cash slaat met zijn handen op tafel, waardoor ik opschrik. ‘Met alle respect, Goody, dat klopt niet. Garrett zei dat de ranch naar mij zou gaan.’

Mijn hoofd begint te tollen. Een onzichtbare vuist klemt zich om mijn longen en knijpt. ‘Pardon?’

‘Garrett heeft me de ranch beloofd.’ Cash kijkt me recht in de ogen. ‘Meerdere keren zelfs.’

Goody fronst. ‘Ik ben bang dat we dat niet op papier hebben staan.’

Ik staar Cash aan. ‘Ben je gek geworden?’

‘Jij?’ snauwt hij terug. ‘Goody, Garrett zei dat hij het in zijn testament zou zetten. Ik kan heel Hartsville, echt iedereen, voor mij laten getuigen. Patsy en John B. De ranchmedewerkers. Sally en Tallulah, en, nou ja, iedereen heeft het Garrett horen zeggen. Denk er eens over na. Ik ken Lucky Ranch beter dan wie dan ook. Mijn familie woont al generaties lang in Hartsville...’

‘Hij was mijn vader.’ *Ongeacht het feit dat hij en ik de afgelopen tien jaar nauwelijks met elkaar hebben gesproken.* ‘Ik ben zijn dochter. Waarom

denk je dat jij recht hebt op zijn bezittingen? Ik heb nauwelijks iets over je gehoord.'

Cash' blauwe ogen schieten vuur. 'Dat zou je wel hebben gedaan als je had gebeld of wat tijd op de ranch had doorgebracht.'

Dat deze klootzak doodvalt. En gauw ook.

'Jij weet niets over mij.' Mijn stem trilt. 'En je weet duidelijk niets over mijn familie. De ranch is van mij...'

'Laat me raden. Je gaat hem verkopen.'

'Dat gaat je niet aan.'

'Zeker wel, verdomme. Over mijn lijk dat ons bedrijf wordt verkocht aan een van je idiote trustfundvrienden die geen flauw benul hebben van het leven op een ranch. Je hebt geen idee hoeveel werk we erin hebben gestoken...'

'Kan me niet schelen.' Ik knars met mijn tanden. 'Echt, ik geef niets om jou of om wat voor werk je ook doet.'

'Het kan je niets schelen.'

'Pardon?'

Zijn ogen boren zich in de mijne. 'Dat is de juiste uitdrukking.'

'Wat is in godsnaam je probleem?'

'Waar moet ik beginnen?' Hij leunt naar voren.

'Rustig, jullie allebei.' Goody verheft haar stem. 'Laten we proberen beleefd te blijven, oké? Garrett zou niet willen dat jullie zo ruziemaken. We moeten zijn wensen zoals hij die in zijn testament heeft vastgelegd, respecteren. Dat is de wet.'

'Ik zal dit aanvechten,' antwoordt Cash.

Ik tuit mijn lippen. 'Ik zou weleens willen zien hoe je dat gaat doen.'

Goody schraapt haar keel. 'Kan ik verdergaan?'

Cash blijft me strak aankijken. 'Ga je gang.'

'De financiële middelen, het contant geld en de beleggingsportefeuille die in een trust zijn ondergebracht, gaan ook naar Mollie.'

Mijn vader heeft in de jaren negentig een fortuin verdiend toen er

olie werd gevonden in een afgelegen hoek van ons land. Mijn moeder kreeg een deel daarvan bij de scheiding en gebruikte dat om een makelaarskantoor in Dallas te beginnen. De rest verdeelde hij tussen de ranch en de aandelenmarkt. Aangezien de Dow Jones Industrial Average sindsdien verviervoudigd is... ja, gaat het om best veel geld.

Cash laat een duister lachje horen. 'Zie je wel, stadsmeisje? Je hebt je geld. Laat ons de ranch hebben.'

Ik neem een voorbeeld aan hem en blijf stil. Het heeft geen zin om op die onzin te reageren. Maar wat bedoelt hij met 'ons'?

'Maar,' vervolgt Goody, terwijl ze haar hand op de tafel naast de mijne legt, 'er is een voorwaarde.'

Ik verbreek eindelijk het oogcontact met Cash om de advocaat van mijn vader aan te kijken. 'Een voorwaarde? Zoals dat ik een bepaalde leeftijd moet hebben of zo om de erfenis te kunnen ontvangen?'

'Zoiets.' Ze aarzelt. 'Deze voorwaarde... is uniek, dat kan ik wel zeggen. Je vader eist dat je een volledig kalenderjaar op Lucky Ranch woont voordat je toegang krijgt tot het geld in het trustfonds. Hij vraagt je ook om actief deel te nemen aan de dagelijkse activiteiten als eigenaar van Lucky Ranch Enterprises, Incorporated. Als je dat doet, ontvang je een royale maandelijkse toelage uit het trustfonds voor elke maand die je in Hartsville doorbrengt.'

Ik schiet in de lach.

Ik gooi mijn hoofd achterover en lach hard, want als ik dat niet doe, ben ik bang dat ik moet overgeven.

Natuurlijk maakt Goody een grapje. Natuurlijk zou mijn vader, een rustige, praktische man, mij (de dochter die hij naar een kostschool en vervolgens naar een universiteit in de grote stad stuurde) nooit vragen om een jaar lang in de middle of nowhere te gaan wonen en een veehouderij te runnen.

Maar Goody kijkt me alleen maar aan en knippert met haar ogen. Onbewogen.

O, god. Ze meent het.

‘Dat kan niet kloppen.’ Cash leunt voorover om de papieren te bekijken. ‘Dat klinkt niet als Garrett.’

Daar zijn we het tenminste over eens.

Goody houdt haar hoofd schuin. ‘Ik zat in deze stoel toen Garrett in april precies die woorden zei. We hebben die dag het nieuwe testament opgesteld.’

Ik knipper mijn tranen weg, mijn maag draait zich om. ‘Maar waarom moet ik op de ranch wonen? Is dat wel legaal? Hoe kan dat worden afgedwongen?’

Goody haalt diep adem en houdt dan haar handen op met de palmen naar boven. ‘Het is wat je vader wilde, Mollie. Het spijt me. Ik weet dat dit niet is wat je had gehoopt te horen.’

‘Wat als ik het niet doe?’

Cash snuift. ‘Wat een verrassing.’

Ik negeer hem en ga verder. ‘Ik heb een baan. Zoals ik al zei, heb ik een bedrijf in Dallas. En ik heb daar een appartement en... en mijn moeder woont daar en ik... mijn vrienden, alles... ik kan niet zomaar...’

‘Weggaan?’ Cash trekt een wenkbrauw op. ‘Je kunt het nu meteen proberen.’

Ik kijk hem strak aan. ‘Waarom volg je je eigen advies niet op? Mijn vader heeft je duidelijk niets nagelaten –’

‘Dat is niet helemaal waar,’ onderbreekt Goody me.

‘– dus waarom ga jij nu niet gewoon weg?’

Cash wendt zich tot de advocate. ‘Ik luister.’

‘Kun je het geld niet gewoon vrijgeven, Goody?’ vraag ik wanhopig. ‘Al is het maar een deel ervan? Tenminste totdat ik de advocaten van mijn moeder het testament kan laten bekijken.’

Ze glimlacht berouwvol naar me. ‘Dat zou niet juist zijn, Mollie. Het spijt me. We doen dit zoals je vader het wilde of we doen het helemaal niet. Ik kan niets anders.’

Mijn hoofd tolt alsmaar sneller. Ik druk mijn vingertoppen tegen mijn voorhoofd, sluit mijn ogen en probeer niet in paniek te raken. Ik begrijp niets van de laatste wens van mijn vader. Ik heb al twintig jaar geen voet meer op de ranch gezet. Waarom wil hij dat ik er nu naar terugkeer?

Waarom maakt hij mij eigenaar van Lucky Ranch?

Wat kan mij dat schelen?

Wat kan mij dat in godsnaam schelen?

Ik heb geen idee, maar ik voel complete ontredde, alsof mijn hart door een papierversnipperaar wordt gehaald.

‘Aangezien het leven op een ranch,’ Goody schraapt haar keel, ‘duidelijk niet je passie is, Mollie, stel ik voor dat je zo snel mogelijk hier in Hartsville komt wonen. Hoe eerder de tijd loopt, hoe eerder je je toelage krijgt en hoe eerder je terug kunt naar je leven in Dallas.’

‘Ze houdt het nog geen week vol,’ mompelt Cash.

‘Jij nog geen minuut als je me blijft beledigen.’ Ik open mijn ogen en kijk hem woedend aan. ‘Ik weet niet wat mijn vader in je zag, maar het is duidelijk dat hij geen goede mensenkennis had. Ga weg, alsjeblieft.’

‘Ik ga nergens heen voordat ik weet dat Lucky Ranch in goede handen terechtkomt.’

Goody staat op. ‘Zullen we even pauzeren?’

Ik doe de dop weer op mijn stift en gooi hem samen met mijn agenda in mijn tas. ‘Ik ben hier klaar. Goody, je hoort nog van mijn advocaten.’

‘Struikel niet op de weg naar buiten,’ hoor ik Cash zeggen als ik de vergaderzaal uit storm.

‘Wacht, Mollie... Miss Luck...’ Zach staat op van achter zijn bureau, maar ik ren langs hem heen de ellendige middagwarmte in.

Pas als ik veilig in mijn auto zit, sta ik mezelf toe om in tranen uit te barsten. Ik pak mijn telefoon en bel mijn moeder. De kiestoon is nauwelijks hoorbaar boven het geloei van de airco.

‘Mollie!’ Dankzij haar vertrouwde stem vertraagt mijn razende hartslag enigszins. ‘Hoe gaat het, lieverd? Hoe is het afgelopen?’

Ik zak tegen het stuur en begraaf mijn gezicht in mijn onderarmen. Ik slaak een snik en zeg: ‘Niet zo goed.’

Cash

ZE KAN HET KRIJGEN

Met bonzend hart staar ik naar de lege deuropening. Een naar gevoel bekruipt me.

Wat is er in vredesnaam zojuist gebeurd? En hoe kan ik nog steeds het parfum van dat stadsmeisje ruiken, ook al is ze weg?

‘Je meent het.’ Ik wend me tot Goody. ‘Garrett heeft de ranch aan háár nagelaten.’

Goody knikt terwijl ze een dossiermap dichtklapt. ‘Dat staat in het testament, ja.’

‘Dan zijn we de pineut.’

‘Dat weet je niet.’

‘Jawel. Als hij de ranch aan mij had nagelaten...’ Mijn stem breekt. Ik kijk weg en sla met mijn vuist op de tafel. ‘Dan zou ik ervoor zorgen. Voor de mensen. Het land. De dieren. Nu zij de leiding heeft, gaat alles naar de knoppen.’

‘Dat weet je niet,’ herhaalt Goody. Ze opent een zakje met ritssluiting dat op de tafel naast de map ligt.

‘Ze droeg roze cowboylaarzen, Goody.’ Ik huiver. ‘Glimmende. Nieuwe.’

‘Hoe dan ook, we laten alles eerst eens bezinken en dan zien we wel wat er gebeurt. We moeten Garretts wensen respecteren.’

Ik sta op en pak mijn hoed. ‘Ik respecteer Garrett meer dan wie dan ook. Daarom laat ik dit niet zomaar gebeuren.’

‘Hij heeft je iets nagelaten.’

‘Wat dan?’

Ze graait in het zakje en houdt een sleutel omhoog. 'Een kluisje. Hier bij de Lonestar.' De Lonestar Bank & Trust Co. is de enige bank met een vestiging in Hartsville.

Als ik naar de sleutel kijk, voel ik een steek in mijn borst. Wat had Garrett in vredesnaam gerookt toen hij dit testament opstelde?

'Heb je enig idee wat erin zit? In het kluisje?' vraag ik.

Goody schudt haar hoofd. 'Het enige wat hij me vertelde, was dat het voor hem heel waardevol was. Hij wilde niet het risico lopen het kwijt te raken, dus bracht hij het naar de bank.'

Ik trek een gezicht, verwarder dan ooit. *Garrett was niet warm en knuffelig. En zeker niet sentimenteel. Ik kan me niet voorstellen dat hij familiestukken bezat, laat staan dat hij die veilig in een kluisje had opgeborgen.*

Betekent dat dat hij er geld in heeft gestopt? Sieraden of wapens? Maar dat lijkt ook niets voor hem.

Wat het ook is, het zal niet zijn wat ik wil: de ranch.

'Ik zal ernaar kijken.' Ik stop de sleutel in mijn broekzak. 'Bedankt, Goody. Doe Tallulah de groeten van me.'

Goody glimlacht vriendelijk naar me. 'Ze mist je in The Rattler...'

Ik was een vaste klant op vrijdagavond in de beruchte kroeg van Hartsville, totdat ik zes jaar geleden door een ongeluk tijdens het line-dancen in het ziekenhuis belandde. Door de hersenschudding kon ik wekenlang niet op de ranch werken en tijdens mijn afwezigheid ging het helemaal mis. Dat risico kan ik niet nog eens nemen.

Mijn knieën en voeten doen pijn als ik door de gang naar buiten loop. Ik ben al sinds drie uur 's ochtends op en zat om half vijf op mijn paard om het vee te drijven. Ik ben zo moe dat ik zo omver zou kunnen vallen, maar ik kan me het niet veroorloven om in te storten. Zeker nu mijn toekomstplannen voor mijn familie in rook zijn opgegaan.

Ik stop abrupt wanneer ik de luxe SUV naast mijn pick-up zie staan. Die stond er niet toen ik eerder even de apotheek binnenliep, voordat ik naar Goody's kantoor ging. De auto is ongetwijfeld van Mollie.

Mensen in Hartsville rijden in praktische auto's. Auto's zonder banden van vijfhonderd dollar en die geen fortuin kosten om te repareren.

De Range Rover is net zo glanzend en belachelijk als zijn eigenaresse.

Ik loop om de voorkant van mijn Ford heen, zet mijn hoed op mijn hoofd en weersta de neiging om met mijn ogen te rollen bij het gebrom van de turbomotor van de Rover.

Mollie heeft de airco vast altijd vol open. Een prinses als zij zou wegsmelten in deze hitte.

Is ze hiermee naar de begrafenis gereden? Die begrafenis waarvoor niemand van ons (de mensen die Garrett het beste kenden) was uitgenodigd?

De SUV is wit. De lak, banden en lichten zijn stoffig door de rit vanuit Dallas, maar het voertuig is duidelijk gloednieuw.

Het is een enorm ding, uitgerust om bergen te beklimmen of, in het geval van Mollie Luck, rondjes te rijden in parkeergarages bij winkelcentra in chique voorsteden. Hij moet ruim boven de honderdduizend dollar hebben gekost.

Het enige bedrag van zes cijfers wat ik ooit heb gezien, stond op het eerste afschrift van Lonestar Bank & Trust Co. dat ik onder ogen kreeg nadat mijn ouders waren overleden. Daarop stond het bedrag van de hypotheek die ze hadden afgesloten om de verliezen van de ranch te dekken nadat de rundvleesprijzen in 2010 waren gekelderde.

Ik ben die verdomde lening nog steeds aan het afbetalen.

Maar goed, dankzij die lening konden we Rivers Ranch nog een jaar behouden. En mijn broers en ik konden dat jaar na jaar blijven doen dankzij Garrett Luck.

Hij was niet perfect, maar hij was aardig voor me toen niemand anders dat was en hij kwam zijn woord altijd na. Het zat niet in zijn karakter om het ene te zeggen en het andere te doen.

Het is ook niets voor hem om zijn levenswerk achter te laten in